



(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η κ. Αναρρή, χήρα αξιωματικού, πηγαίνει με τις δύο κόρες της, την Λίζα και τη Λίνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομία του τούτου άσχημα πεθάνοντος ενός αδελφού του άνδρός της. Έκει η δύο νέες κι' η μητέρα τους γνωρίζουν το Βορβό του δικηγόρου τους, το Γιώργο Βρανά, ο οποίος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. 'Η Λίζα, έμορφη καινή και φαίναγερη, έρωτεύεται με το Γιώργο. Τον αγαπά όμως κρυφα κι' η Λίνα, έμορφη μελαγχολική και γλυκειά. Μετά λίγον καιρό, ο Βρανάς έρχεται στην 'Αθήνα για ν' άνοιξη δικηγόρικό γραφείο δικό του και να εγκαταστήσθ' άριστικά, και φυσικά, βασίσειται διαρκώς στο σπίτι της κ. Αναρρή. 'Η Λίνα είναι ετοιμοθάνητη. 'Η Λίνα όμως ήσπασε φριχτά κι' ένα άπογευμα τέλος, ο παπός της ξεχειλίζει και ξεσπάει άκράτητος... 'Η Λίζα που λατρεύει την αδελφή της και ποθεί και ταλαίφι πώς κι' ο Γιώργος λατράρει τη Λίνα, αποφασίζει να θυσιάσθ' το αίσθημά της για χάρι της...)

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

'Η Λίζα κάθισε να γράφη στο Γιώγο, μα δεν ήταν σε θέση ούτε δύο γραμμές να συντάξη. Το χέρι της έτριψε... Τα μάτια της βούρζωναν.

'Είπνε έτσι γράφοντας λίγα λόγια, σβένοντας τα, σβίζοντας το χαρτί και ξαναγράφοντας σ' άλλο, άρκετη ώρα.

'Η Λίνα είχε άπονομηθεί πια.

'Η Λίζα άκουσε την κανονική της άναυχή, σηκώθηκε από σκατά και πλησίασε στο κρεβάτι της.

'Η Λίνα χαμογέλασε μέσα στον ύπνο της...

'Ενα χαμόγελο εύτεχιας έβγαζε στο άδωο, παρθενακό πρόσωπό της, που τό πλάσσανα τό καταιαυαρά, πικρά μάλλια της, τα από μαύρα κι' από τον ήλιον...

Έιζε άπονομηθεί χαμογελώντας στην εύτεχια που της χάριζε η' άδελφή της, 'η νεύρονταν την εύτεχια αυτή, όπως την ξεάδωρε τόνον καιρό...!

Τό στήθος της είχε μπει άκαλυπτο κι' άνεσοκατέβαιναν ρυθμικά, όμοια μ' ένα ζωντανό μπουζούκι όρχηστρικών ραβδίων!

'Η Λίζα σπαραγθήθηκε.

—Ναιρέεται τον άνδρα σου π' άδικάκι... φηβόισε στεναίνοντας, Καινή μου Λίνα!... Μπαράκι να σε κινή εύτεχιαμένη ο Γιώργος... Θά σάξω την καρδιά μου και θά χαρώ στη χάρη σου, αδελφούλα μου...

'Εσκισε ύστερα, φίλησε τη Λίνα στο μέτωπο και σαν να της έδωσε αυτό καινούργια δινάμι, κάθισε στο τραπέζι κι' άρχισε να γράφη.

'Εγραψε στο Βρανά λίγα λόγια μονάχα, δεν μπορούσε να τό έξιστορήσει σ' ένα γράμμα τό τό συνέβαινε. Τόν κάλωσε πριν άπ' τό μεσημέρι στο σπίτι.

...Νά μην άμελήσης να θής δυο πιά χωρίς μπορέσι, τούτρωμα. Έχω να σου μιλήσω για κάτι σοβαρό, πολύ σοβαρό...'

Σε περιμένο
Μ' άγαπή
ΛΙΖΑ

'Εβαλε ύστερα τό γράμμα στο φάκελλο, χωρίς να τό κλείσει και τούρνεψε σ' ένα πιάτον. 'Ηθέλε να τό διαβάσει της Λίνας τό πρωί, πριν τό στείλη στο Γιώγο...

Τή στιγμή πούβαζε τό μάλλιο με τό επιστολόχατο σ' ένα σωτάρι του κομμ, στάθηκε ξαφνικά και κιντάζε προς τό κρεβάτι της Λίνας.

'Η Λίνα μιλούσε στον ύπνο της.

Φιθόβησε σιγά, πολύ σιγά, σαν πνού και σαν ξεφύσισμα ένα όνομα:

—Γιώγο...

'Η Λίζα χαμογέλασε μελαγχολικά, έβλεπε τό σωτάρι κι' έπειτα πήρε και πλάγισσε... Άρχισε πούδ να την λάρη ο ήλιος, Σαφτόταν την ξαφνική αυτή ιστορία της Λίνας και κάτον—κάτον δάκρυζε χωρίς να τό θέλη...

Τό πρωί όταν ξύπνησαν, διάβασε στη Λίνα τό γράμμα πούχε γράψει. 'Η Λίνα θέλησε για τελευταία φορά να

τήν εκποδίση. Μά η Λίζα έβλεπε τό γράμμα χωρίς να διατύση και τούδωρε στην ύπερφορία να τό πιά στο σπίτι του Βρανά...

ΦΩΡΑ ΜΗΡΙΑΝΘΗ

'Όταν έλαβε τό γράμμα της Λίζας, ο Γιώργος τονάζονταν να βγή έξω. Τό άνοιξε, τό διάβασε, σούφρωσε τά φρόδα του και μορμυρώσε:

—Τι διάβολο συμβαίνει!...

'Είπνε λίγες στιγμές σκεπτικήος κι' ύστερα έφωξε τό γράμμα σ' ένα σωτάρι, φηβόίζοντας:

—Μά... Δέ βαρύνου... Κοιροίσιτιες ιδιοτροπίες. Θά πάω σπίτι τους τό βραδάκι. Τώρα έχω δουλειά... Αυτίκι...!

Και γέλασε πονηρά.

Συγγνώμος τό μάτι του πέσανε σ' ένα κουνάτο λουλουδία που ήταν σκεπτό σ' έναν καναπέ. 'Η όψη του τότε φωτίστηκε, τό μάτι του πύθισαν και τό γέλιη του τρενοβάλεσαν, φηβόίζοντας: Ένα όνομα:

—Φώρα!...

'Εβαλε ένα γαργάλο στη μπουζούνα του, κιντάχτηκε μα από να φορά στον καθρέφτη, ίσαζε την γραβάτα του σφουζόνιας και κατέβηκε στο δωμά, κρατώντας τό κουνάτο με τά λουλουδία, Φώναζε έκει ένα αυτοζήνη και μήτρε μέσα, δίνοντας στο σωφέ τη διεύθυνση πούθελε να πάη:

—'Οδός Βίκτωρος Ούγκώ 12β', γρήγορα!...

'Όταν τό αυτοζήνη έφτασε στο δώμο αυτό, σταμάτησε μπρός σ' ένα μεγάλο σπίτι, μα πολυκατοικία, στην οποία στεγαζόνταν λογής—λογής κόσμος.

'Ο Γιώργος Βρανάς κατέβηκε κάτω με τό κουνάτο στα χέρια, ά νέθηκε μα σκοτεινή σκάλα και στάθηκε μπρός σε μιά πόρτα του δεν τρέφον ποτίσματος. Χτύπησε διακριτικά και περμινε.

Μιά βραχνή φωνή άκούστηκε σε λίγο από μέσα, γευτέλικη και νεοοισμένη:

—Πούος;

—Έγω... έγω, δεσπονίσι! φηβόισε δειλά ο Γιώργος.

—Πούος; Ξαναφώτισε από μέσα η φωνή.

—Άκούστηκαν έπειτα βήματα κι' πόρτα άνοιξε.

Μιά νέα ός είκοσι χρόνων, μετριών άνωστηματος, γλυκή, με βαθειά, γαίνα καστανά μάτια και άλλα γκαρδόν κομμένα τά μαλλιά, παρουσιάστηκε στο άνομα...

Φορούσε μεταξωτό κόκκινο της φωτιάς μπουφάν, που άφινε να διακρίφεται σκανδαλιστικά τό παχυνό, έπιπλοτό σώμα της κι' ένα μεγάλο γυνικό τρίγωνο του στήθους.

Μόλις αντίκρινε τό Γιώγο, σούφρωσε τά φρόδα της και τούτε μιά γάδεντικά και μιά θυμονένια:

—Μά!... Έσόν είσαι, τρέξίζο μου; Στόν ύπνο σου με είδες, καλέ; Τι ζουβαλήθηκες πρωί—πρωί, κού' δικηγόρε; Έλα... Πέρα μέσα...!

'Ο Γιώργος πήρε και της φίλησε τό χέρι, δίνοντας της τά λουλουδία.

'Η νέα πέταξε τό κουνάτο άδιάφορα σ' ένα τραπέζι και μωσοζάπλωσε στο κρεβάτι. 'Εβλεπε τά βλεφαρά της σαν να νύσταζε, πήρε μιά στάση προκλητική, προτεινώντας έμπρός τό στήθος της και, βάζοντας τό ένα πόδι πάνω στο άλλο, μορμυρώσε με τη βραχνή, άγορσίτικη φωνή της:

—Δώσε μου ένα τσιγάρο, μικρούλη μου.

'Ο Γιώργος σηκώθηκε, πλησίασε, της έδωσε τσιγάρο, της τό άναψε και κάθισε κοντά της. Θέλησε να της λάρη τό χέρι στα δικά του, μα η νέα τό τραβήξε



'Η Λίζα στάθηκε έξαφνα και κιντάζε προς τό κρεβάτι της Λίνας...

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΛΟΡΝΤ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένώ μιλούσαν, ένα λουλούδι έπεσε από τα μαλλιά της κόρης. 'Ο νέος θέλησε να το σηρώσει, αλλά ζείνη τον εμπόδισε.

—'Ασε, τού είπα, αυτό το λουλούδι ποιά παράνομη ό άέρως, και πά' ένα άλλο...

Και βιάζοντάς με μές' από τόν κόρφο της, μ' έβαλε στά χέρια τού φίλου της.

—'Ανθος λεπτό και χαριτωμένο, είτε κείνος κοιτάζοντάς με τουφερά, θα σέ φιλώω πάντα σαν μιά θοαία άνάγνωση...

Με πήρε και με βόησε μέσα σ' ένα χρυσάλλινο άγγελο.

Με παρατηρούσε αδιάφορα και πίστευε πως σέ μένα έβλεπεν εκείνη.

—'Ω, άνθος της άγαπημένης μου, έλεγε όλοένα, πόσο είναι γλυκό τ' άρωμά σου και πως μεθάει την καρδιά μου! Σ' άγγιξε εκείνη και γι' αυτό πάλιν στά πέταλά μου γλώστρησε τού μύθο της άγνωστής της. Οία ιστορία να σε γιορτάσω ανάμεσα σέ γίλια λουλούδια...

—'Ωστόσο τού χρόνου μου άρξασα σιγά—σιγά να γιορτάζω την και τού κλωνιάρι μου μαρινοτότα.

Μιά μέρα ό νέος με πήρε στά χέρια του και μού είπα :

—'Ατιχο λουλούδι μου, πρόξεται να πέθανής, τού βλέπω....

Θέλω όμως να σε θάρω σ' έναν τόπο μυστικό κ' άγαπημένο, θα σέ θάρω στην καρδιά μου!...

Και λέγοντας αυτά, μ' άπόθεσε ανάμεσα στά άροματισμένα γράμματά της άγαπημένης του, μέσα σ' ένα σιγάρι, σέ μιά άτίσσοφρα μωρομένη. Έρχόταν όλοένα να μ' έπισκεφτή στον τάφο μου αυτό και μισρούα τον εφίρσκα τής πρώτης μου ενόιδης.

Σιγά—σιγά όμως ή έπισκέψεις του έγιναν σπάνιες και στό τέλος δέν τόν έβλεπα καθόλου.

Προχτές ήρθε Σαρναζιά, μάζεψε όλα τά γράμματά και χωρίς να τά ξαναδιαβάση, τάρριξε μέσα στη φωτιά. Έμένα με κούταξε κλάψωσο, σαν ν' άπορούσε για ποιά αίτια βρισκόμουν εκεί.

Έπειτα μ' έσφιξε στά δάχτυλά του, ζήγωσε στο παρόνομο και μ' άρρησε να σκορπιστώ στον άνέρα, έμένα, τού άνθος τών άναμνήσεων, ποδ τού τού είχε δώσει ή άγαπημένη του άπ' τόν κόρφο της...

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΕ'Ι ΜΟΝΙΑΣ

Η συντροφιάσες σου, νέα γοπέλλα, γυρνώμα σήμερα τού ποδι στην έξοχή τή νοτιομένη άπ' τή θροαία, ένα λουλούδι που θα γι...

νη τού παρθενικό στολίδι σου. 'Υστερ' από λίγο θα μιά άρήσης, για ν' άπολοθήςης εκείνον που άγαπάς. Πάρε λοιπόν αυτό τού λουλούδι της λειμονιάς με τού γλυκό άρωμά του.

—'Όταν ζήγωσάμε για να τού κόψουμε, τού άνθος εφρόθυσε :

—Θέλετε να στολίσετε τού κεφάλι κάποιας νέφης; Κόψτε με...

Είμαι λευκό σαν εκείνη κ' έχω τού ίδιου άρώμα μ' εκείνη.

—'Αχότου με κόψουν όμως, ή μωροβιά μου δέν βαστάει πολύ!...

—'Ανθος τών μελλονίμων, τού ροτήσαμε, γιατί έχεις στους κλώνους σου καρπούς ;

—Είμαι σύμβολο τού εάμου, μιάς απάντησε, "Όποια παντρεύεται, θα γίνη μητέρα. Κι' όπου τού άνθος ζή δίπλα στον καρπό, έτσι κ' ή μητέρα θα ζή δίπλα στά παιδιά της.

Τού κόψαμε λοιπόν και σού τού φράσαμε...

Κάμε τού δού κομμάτια τόρα αυτό τού κλωνιάρι της λειμονιάς, νέα κόρη. Τού μού φάρεσε τού στο κεφάλι σου και τ' άλλο μού βάλτο στον κόρφο σου.

Είπε τού τελευταίο δόφο τών άγαπημένων φίλενάδων σου. 'Αποτ' τού βράδι θα σε πόν στην έκκλησία και θα σάς άλλόξουν στεφάνια.

Και λέγο άργότερα ή μητέρα σου, άφού σ' άγκαλιάσει, θα σ' άρήσει στο πανούργο σπίτι σου.

Φύλαξε καλά τού στεφάνι σου με τού κλαδί της λειμονιάς.

Κι' όταν τού λουλούδι μαραθλή, να θυμηθής τόν εύτερωμένο καρπό που ήσουν λευκή κ' άγνή, σαν λείνω!...

νερασμένα και τού είπα, χωρίς ν' άνοιξη τά μάτια της :

—'Όχι καί σύ, καίμενε!... Διαρκώς ό ίδιος θάσαι!... Κάτσε φρόνιμα... 'Η καλύτερα, άδειάσε μου τή γωνιά. Περιμένο, ξέρεις, τόν άρραβωνιαστικό μου...

—'Ο Πάτριος στενωσομήθηκε. 'Η όμη του χάλασε. Στήριξε τά ληπτήρια του μάτια πάνω στη νέα και της φηόησε με φωνή κλαυθάρη :

—Γιατί με δόχνωνε, Φλώρα; Γιατί μού φέρνεσαι έτσι σκληρά; Τού ξέρεις, Φλώρα, σ' άγαπάω!... Δέν ζώ παρα μονάχα για σένα...

—'Η Φλώρα γήρισε, τόν λοζοκίταξε και τού είπα πονηρά, ειφρονία και πρόστιχα :

—Μ' άγαπάς ;

—Ναι, Φλώρα, σέ λατρεύω!...

—Κι' εκείνης ή δυό άρχοντοπούλες που συνόδευσε τις προάλλες στό Φάλορο, τί ήσαν; Ξαδερφάδες σου; 'Η έπίσημες άρραβωνιαστικές σου και θες και μένα για φρεκτικό ;

—'Η Φλώρα γήρισε, τόν λοζοκίταξε και τού είπα πονηρά, ειφρονία και πρόστιχα :

—Μ' άγαπάς ;

—Ναι, Φλώρα, σέ λατρεύω!...

—Κι' εκείνης ή δυό άρχοντοπούλες που συνόδευσε τις προάλλες στό Φάλορο, τί ήσαν; Ξαδερφάδες σου; 'Η έπίσημες άρραβωνιαστικές σου και θες και μένα για φρεκτικό ;

—'Ο Πάτριος γονάτισε κάτω, άρταξε τού χέρι της, τσούφιξε πάνω στό στήθος του και τής είπα με φωνή οργανημένη :

—Σού τ' άραζίζομαι, άγάτη μου, δέν έχωξ δίκαρο. 'Η νέες αυτές είνε κόρες μιάς χήρας. Τις γνώρισα στό Κάιρο. Μά δέν τις άγαπάω. Ποτέ δέν είχα αίσθηματικά ντερόνια μαζί τους. 'Απλή γνώριμά. Γιατί... γιατί μονάχα είνια άγαπό, Φλώρα!...

—Καλά... Σε πιστεύω... Σηκόσου από κάτω, γιατί χαλάς την τούαση τού πανταλονιού σου και μπορεί να ρθί κ' ό άρραβωνιαστικός μου άπ' τή μιά στιγμή στην άλλη!...

—Νά έλιψω, Φλώρα;

—Γί να έλιψής ;

—Πώς θα μ' άγαπήσης, Φλώρα μου. Πώς θα με λατρήσης, θα μ' άνοιξης την καρδιά σου...

—'Ελπής... είτε άδιάφορα ή Φλώρα.

—Μά όχι έτσι, άγάτη μου. Μή μού μιλάς τόσο ψυχρά κ' ά διάφορα. Θέλω να με αναπνήσης. Τί θες από μένα για να με πιστέφης; Θες να φιλήσω τά πόδια σου, Φλώρα; Θες να πέσω κάτω να με πατήσης; Νά, κλόποισέ με... Φέρσον μου πά στό σάβλο σου, μα άγάπα με, άγάπα με!...

(Άπολουθεί)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΒΡΕΦΟΣ... ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Στό εφημεριδικό μιάς μωρη; 'Αμερικανικής πόλεως έξεδικάσθη τελευταία μιά περιέργη όπόθεσι, στην όποια κατηγορούμένη ήταν μιά μπεμπέκα μόλις 8 μηνών, όνόματι Μασφελό.

Η κατηγορούμένη μιά μέρα είχε άρθεσι από τή μεγαλύτερη άδειφή της στό γρασιδί ενός κήπου που άνήκε σε μιά γειτονιάσά τους πύσθη.

Η μωρή, σιγά—σιγά μπουσοφώντας, έφτασε κάτω από ένα σκονί, όπου κρυμόταν τού πολυτέλες φάσμα μιάς ήθοσοφ, που τού είχε δώσει στην πύσθη για καθάρισμα και σιδερώμα.

Τού φάσμα αυτό με τή χυτηριά χρομάτια προκάλεσε την περιέργεια της μωρη; ή όποια τού τράβηξε κάτω με τά χέρια της και τώκαε κοιφάια.

Κατά τή δική, συνήγορος της μπεμπέκας ήταν ή μητέρα της, ή όποια λάβαινε κάθε τόσο τού λόγο για να τή δικαιολογήσει, εφζομένη σε φιλονεικία με τή μινύτσα.

Στό τέλος τού δικαστηριο, άφού έλαβε έπ' όμνη την ήλιαία της κατηγορούμένης, την άτηλάξε από κάθε άλλη τιμωρία, αλλά την καταδικάσε σε πρόστιμο 50 δολλαριών, με τόν όρο να τού πληρώσει όταν... ένηλιωσθή.

Φαίνεται όμως, ότι ή άφρόναγη κατηγορούμένη δέν έμινε ίκανοποιημένη από τήν άπόφασί της, γιατί όταν ό πρόεδρος θέλησε να τή φιλήσει, τού γρασοφούσε τή μητή!...



Μιά ενάμαστη σελίδα (Τής 'Εμμας Φον Μόλλερ)

